

визначається шляхом порівняння запланованих результатів проекту з досягнутими. Гнучкий контроль ефективності інноваційно-інвестиційного проекту забезпечить своєчасне прийняття управлінських рішень, що дозволить уникнути втрат інтегрального економічного ефекту проекту.

Цей теоретико-методичний підхід до управління інноваційним процесом на підприємстві дозволяє проводити дійсну (реальну) оцінку ефективності інноваційно-інвестиційних проектів і на цій основі здійснювати розподіл витрат, націлений на отримання максимального інтегрального ефекту інноваційно-інвестиційного проекту.

Бібліографія:

1. Антонюк Н. А. Організаційно-економічні аспекти формування механізму управління інноваційним процесом на підприємстві / В. Г. Боронос, Н. А. Антонюк // Проблеми фінансового забезпечення інноваційного розвитку : монографія / за заг. ред. Т. А. Васильєвої, В. Г. Боронос. – Суми : Вид-во СумДУ, 2009. – С.89 - 101.

2. Кушнір О. А. Системный подход к управлению научно-техническим прогрессом // Вісник Сумського державного університету. Серія Економіка. – 2015. – № 2 (74). – С. 31 – 36.

Наталя ОПЛАКАНЕЦЬ

слухачка магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»
(науковий керівник – к. н. держ. упр., доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Петриків А.В.)

АДМІНІСТРАТИВНІ ПОСЛУГИ У СФЕРІ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ

Поглиблення економіко-політичної кризи, обумовленої в тому числі озброєним конфліктом, що триває на території Донецької та Луганської областей, призвело до погіршення стану забезпечення конституційних прав та свобод людини, в тому числі права на гідний рівень життя. Ці проблеми багато в чому обумовлені недосконалістю норм вітчизняного адміністративного законодавства, що визначають організацію функціонування органів публічної адміністрації, і, відповідно, безсистемністю нормативно-правових актів виконавчих органів державної влади, що встановлюють процедурні аспекти їхньої діяльності.

Нині завдяки науковим працям В. Авер'янова, К. Афанасьєва,

В. Бевзенка, Ю.Битяка, М. Віхляєва, В. Гаращука, І. Голосніченка, І. Дроздової, Н. Коваленко, І. Коліушка, Т. Коломоєць, В. Колпакова, А. Комзюка, О. Кузьменко, А. Лагоди, Є. Легези, П. Лютікова, Р. Мельника, Г. Писаренко, В. Тимощука та інших учених досліджено низку особливостей діяльності органів державної влади з надання адміністративних послуг населенню. Серед досліджень, які безпосередньо присвячені питанням соціального захисту населення в Україні, слід назвати роботи Ю. Бондаренка, Л. Князька, А. Гончарова, І. Рудкевич та інших. Водночас питання адміністративних послуг у сфері соціального захисту населення у наукових дослідженнях окремо не аналізувалися.

Структурі правовідносин у сфері надання адміністративних послуг притаманний такий елементний склад: об'єкт, суб'єкт та зміст правовідносин у сфері надання послуг із питань соціального захисту населення і правовий зв'язок між ними.

Об'єктом правовідносин виступає конкретна адміністративна послуга у сфері соціального захисту населення, за якою звертається громадянин (наприклад, видача посвідчення ветерана війни, видача посвідчення інваліда, видача довідки про взяття на облік внутрішньо переміщених осіб тощо). Правовідносинам у цій сфері притаманна наявність специфічного кола суб'єктів - споживачів (фізичні особи, які потребують соціального захисту з боку держави) та надавачів послуг.

Згідно з реєстром адміністративних послуг існує 1207 адміністративних послуг, що надаються центральними органами виконавчої влади, з них 8 стосуються сфери соціального захисту населення, а саме: 1) видача пенсійного посвідчення; 2) видача свідоцтва про загальнообов'язкове державне соціальне страхування; 3) видача посвідчення біженця; 4) видача посвідчення особи, яка потребує додаткового захисту; 5) видача посвідчення особи, якій надано тимчасовий захист; 6) видача довідки про звернення за захистом; 7) видача довідки про особу, яка добровільно повертається; 8) проставлення печатки в зазначених документах.

Наразі гостро постає необхідність удосконалення правових норм із надання адміністративних послуг у сфері соціального захисту населення шляхом ухвалення єдиного уніфікованого та систематизованого законодавчого акта, який має закріпити основні правові засади реалізації прав, свобод і законних інтересів осіб щодо їх надання; основні категорії в досліджуваній сфері; перелік таких послуг; адміністративну процедуру надання адміністративних послуг (включаючи порядок оскарження

результатів); перелік суб'єктів, які здійснюють публічне адміністрування з надання адміністративних послуг у сфері соціального захисту населення тощо.

Орієнтиром для вдосконалення вітчизняної системи надання адміністративних послуг можуть бути моделі організації електронного врядування з надання адміністративних послуг у сфері соціального захисту населення у таких зарубіжних країнах, як Королівство Нідерландів, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії, Королівство Данія та Сполучені Штати Америки.

Розбудова системи адміністративних послуг у сфері соціального захисту населення в зарубіжних країнах на початковому етапі спрямована на: формування зручних та технічно оснащених «центральної офісів на місцях»; встановлення та досягнення високих стандартів якості надання адміністративних послуг; проведення активної роботи зі споживачами, метою якої є визначення та задоволення їхніх потреб. На наступному етапі (коли визнання послуги якісною визнається аксіомою) впроваджується сукупність організаційно-правових заходів із покращення електронного надання послуг та переведення публічних послуг у площину електронного врядування, а також зі створення транскордонних систем електронного обміну інформацією та електронних послуг.

Таким чином, у рамках удосконалення нормативно-правового забезпечення пропонується удосконалення процедури оскарження результатів надання адміністративних послуг у сфері соціального захисту населення. Серед організаційно-правових заходів з удосконалення процедури надання адміністративних послуг у сфері соціального захисту населення пропонується: покращення забезпечення допоміжними технічними засобами; підвищення професійної підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації адміністраторів, а також посадових осіб, уповноважених відповідно до закону надавати адміністративні послуги; підтримка інноваційного забезпечення та інформаційної роботи з населенням.